

[Fr. Dalgaard.]

De tre Partier i Udvalget gør i Betænkningen en Bemærkning om Lovforslagets § 9, hvorefter en Minister paadrager sig Ansvar efter denne Lov, hvis han har begaaet aabenbart Misbrug af sin Myndighed. Herom bemærker man nemlig i Betænkningen, at Ordene „aabenbart Misbrug“ naturligvis ogsaa vil omfatte Tilfælde, hvor Ministeren ikke i sin Embedsgerning har taget fornødne saglige Hensyn.

I Ændringsforslag Nr. 15 er der Tale om en Udstrækning af Ansvaret. I det oprindelige Lovforslag staar der, at en Ministers Erstatningsansvar over for Statskassen bortfalder, naar det paagældende Statsregnskab er blevet godkendt, uden at der er taget Forbehold. Ved Ændringsforslag Nr. 15 foreslaar man, at dette dog ikke skal gælde, saafremt der senere fremkommer saadanne Oplysninger, at det maa anses for utvivlsomt, at Forbehold vilde være blevet taget af Den Forenede Rigsdag, saafremt Oplysningerne havde foreligget for denne, en naturlig Udstrækning af Ansvaret.

Jeg skal paa hele Udvalgets Vegne anbefale Ændringsforslagene Nr. 1—3, 8—11 og 15 og paa de tre Partiers Vegne anbefale Ændringsforslagene Nr. 4, 6, 12 og 13.

Krag: Der lyder i vor Tid fra mange Sider Kritik over Rigsdagsgerningen i vore Dage, i mange Tilfælde og fra mange Sider en skarp Kritik, men i de fleste Tilfælde en Kritik, som er uden virkelig Grundlag og oftest er baseret paa manglende Kendskab til de Vilkaar, hvorunder Rigsdagsarbejdet udføres.

En af de Anker, som man jævnligt hører fremsat, ogsaa fra sagkyndig Side, er den, at Evnen til klar og koncis Affattelse af Lovbestemmelser er aftagende inden for Administration og Rigsdag, at denne Evne er alt for ringe, og at den lader alt for vid en Mark aaben for Fortolkninger. Det er jo muligt, at de, der retter denne Anke mod Administration og Rigsdag, har en vis Ret deri, og dette Lovforslags oprindelige Form underbygger ærlig talt ikke Paastanden om Ankens manglende Berettigelse; jeg synes tværtimod. Og de Ændringsforslag, som vi i Udvalget Tid efter anden har modtaget, har ærlig talt ikke gjort Tvivlen med Hensyn til den

Evne til klar og koncis Affattelse af Lovbestemmelser, som i disse Forslag har fundet Udtryk, uberettiget.

Jeg skal dog indrømme, at det er under vore Forhandlinger i Udvalget gaaet bedre og bedre i Tilknytning til Ændringsforslagene, efterhaanden som de fremkom og man i Udvalget vandt Klarhed over, hvad Meningen med de enkelte Bestemmelser i Virkeligheden var. Og saaledes som Ændringsforslagene fra den højtærede Minister, tiltraadt af Flertallet eller tiltraadt af hele Udvalget, nu er affattet, betyder de en væsentlig klarere Affattelse af Lovforslaget, end det oprindelige Lovforslag havde. Vi har derfor ogsaa fra vor Side kunnet tiltræde de Ændringsforslag, der er stillet af Justitsministeren under Numrene 1—3 og 8—11 og tillige Ændringsforslag Nr. 15.

Derimod maa vi stadig finde Ændringsforslagene under Nr. 4, 6 og 13 mindre fyldestgørende og ikke tilstrækkeligt klare, og vi har derfor stillet særlige Ændringsforslag til §§ 5, 6 og 10, nemlig Ændringsforslagene Nr. 5, 7 og 14. Jeg vil gerne gøre nogle ganske faa Bemærkninger til Forklaring af disse Ændringsforslag. Ved Ændringsforslag Nr. 5 ønsker vi at fastslaa, at en Minister kun er fri for Ansvar for en underordnetes Udfærdigelse af ministerielle Beslutninger, hvis den underordnede har handlet uden Ministerens Bemyndigelse eller Vidende, eller hvis han har handlet imod den Bemyndigelse, der er givet ham af Ministeren, uden at han i Forvejen har søgt og opnaaet Ministerens Godkendelse til den Form og det Indhold, han har givet Beslutningen. Vi synes ikke, at det, saaledes som det er foreslaaet i det af den højtærede Minister til samme Paragraf stillede Ændringsforslag, skal være tilstrækkeligt til at fritage Ministeren for Ansvar, at en underordnet har handlet paa Grundlag af hidtidig Praksis eller efter en almindelig Bemyndigelse, som i Henhold til Forholdets Natur er givet ham, for det vil efter vor Opfattelse betyde, at i det meget store Tal af Tilfælde, hvor den underordnede underskriver P. M. V., det vil sige: Paa Ministerens Vegne, skal Ministeren være fritaget for Ansvar, og dette kan vi ikke finde rimeligt.

Vi mener ogsaa, at det af den højtærede